Helsinki
16.10.2008

Mielenterveyspäivät Kuopiossa 30.9.2008

Oikeusasiamies Riitta-Leena Paunio

TOTEUTUUKO KANSALAISTEN OIKEUSTURVA VAKUUTUSOIKEUDESSA JA KELAN PÄÄTÖKSISSÄ?

Sunnuntain (28.10.2008) Helsingin Sanomien pääkirjoituksen mukaan Kansaneläkelaitos on yhä vaikeaselkoinen ja hidas. Jutussa kerrottiin mm., että yhdeksän kymmenestä Kelan etuuskäsittelijästä pitää Kelan lomakkeita vaikeaselkoisina, ja lähes yhtä moni on sitä mieltä, että hakemusten käsittelyajat ovat kohtuuttoman pitkiä.

Perustuslakimme mukaan perusoikeutena turvataan perustoimeentulo työkyvyttömyyden, sairauden, vanhuuden ja eräiden muiden vaikeiden elämäntilanteiden kohdatessa. Mitä vaikeammasta tilanteesta on kyse, sitä tärkeämpää on tämän toiminnan asianmukaisuus: selkeys, nopeus ja oikeellisuus.

Omat havaintoni laillisuusvalvojana eivät ole sen suuntaisia, että hitaus ja vaikeaselkoisuus olisivat suurimpia ongelmia Kansaneläkelaitoksessa. Sen sijaan sosiaaliturvajärjestelmä on kokonaisuudessaan toivottoman monimutkainen ja vaikeaselkoinen ja mm. työttömyysturva-, sairauspäiväraha-, eläke- ym. etuuksien toteutumisessa on vakavia puutteita, joista eräitä kaikkein keskeisimpiä käsittelen tässä puheenvuorossani.

Käsittelyajat

Asioiden pitkät käsittelyajat ovat olleet vuosia sosiaaliturvajärjestelmämme suurin epäkohta. Ongelmana ovat valitusten käsittelyajat ja ylivoimaisesti suurin ongelma on tällä hetkellä niiden valitusten käsittely, jotka tehdään Kansaneläkelaitoksen etuusratkaisuista.

Sen sijaan ensimmäisen asteen päätöksenteossa Kansaneläkelaitoksessa, muissa vakuutuslaitoksissa sekä työttömyyskassoissa käsittelyajat ovat nykyisin pääsääntöisesti kohtuullisia. Kansaneläkelaitoksessakin oli pitkiä käsittelyaikoja erityisesti Helsingin vakuutuspiirin alueella vuosikymmenen puoleenväliin saakka, mutta työntasauksen myötä hakemusten käsittelyajat ovat yhdenmukaistuneet kohtuullisiksi koko maata ajatellen.

Sosiaaliturvan muutoksenhakulautakunnista useissa valitusten käsittely kestää keskimäärin noin puoli vuotta, työttömyysturva-asioiden muutoksenhakulautakunnassa on yleensä päästy tämän alle. Kun otetaan huomioon asioiden laatu ja merkitys ihmisille, voidaan puolta vuottakin pitää pitkähkönä aikana.

Suurin ongelma valitusten käsittelyssä on kuitenkin tällä hetkellä siis sosiaaliturvan muutoksenhakulautakunnassa, jonne valitetaan Kansaneläkelaitoksen tekemistä päätöksistä. Kuluvan vuoden alkupuoliskolla kaikkien asiaryhmien keskimääräinen käsittelyaika oli lautakunnassa 15–16 kuukautta. Kuntoutusasioiden käsittely kuuluu lautakunnassa ns. kiireellisesti käsiteltäviin. Silti niissäkin keskimääräinen käsittelyaika oli lähes 12 kuukautta. Muun muassa yleistä asumistukea ja työkyvyttömyyseläkettä koskevien valitusten keskimääräinen käsittelyaika oli yli 18 kuukautta.

Tilannetta on pyritty parantamaan monin toimin. Keskustelin lautakunnan tilanteesta sen johdon kanssa viime vuoden loppupuolella ja sosiaali- ja terveysministeriön vakuutusosaston johdon kanssa keväällä 2008. Ministeriö on pyrkinyt parantamaan tilannetta mm. elokuun alusta voimaan tulleella lainmuutoksella. Sillä luotiin tiettyihin yksinkertaisimpiin asiaryhmiin kevennettyjä ratkaisukokoonpanoja, minkä lisäksi notaareille annettiin mahdollisuus esitellä juttuja. Sosiaali- ja terveysministeriö selvitteli tässä yhteydessä myös mahdollisuuksia vähentää lautakuntaan tulevien asioiden määrää. Ministeriö on myös pyrkinyt kehittämään lautakunnan työskentelytapoja ja lautakunnalle on osoitettu lisämäärärahoja.

Mielestäni on kuitenkin ilmeistä, että nyt toteutuneet lainmuutos ja lautakunnan työtapojen kehittäminen eivät ole riittäviä keinoja turvaamaan valitusten käsittelyaikojen lyhentymistä kohtuullisiksi ainakaan riittävän nopeassa aikataulussa. Lautakunnassa oli 30.6.2008 vireillä lähes 30 000 valitusta. Kysymys on nähdäkseni ennen kaikkea lautakunnan käytettävissä olevista resursseista. Eduskunta edellytti lainmuutoksen yhteydessä, että lautakunnalle turvataan riittävät henkilöstövoimavarat ja että samalla sen työmenetelmiä seurataan ja kehitetään aktiivisesti.

Oma näkemykseni on se, että lautakunnalle pitäisi osoittaa pikaisesti riittävästi lisämäärärahoja nykyisen juttukannan purkamiseen. Näin lautakunta saisi mahdollisimman pikaisesti toimintansa normalisoiduksi ja pystyisi jatkossa takamaan muutoksenhakijoiden oikeuden asian viivytyksettömään käsittelyyn.

Sosiaaliturvan muutoksenhakulautakunnasta haetaan Kela-etuuksista muutosta vakuutusoikeudesta. Myös siellä valitusten käsittelyajat ovat olleet pitkiä jo kauan. Se on saanut lisäresursseja, sen työmenetelmiä on kehitetty ja ratkaisukokoonpanoja kevennetty muun muassa oikeusministeriön asettaman selvitysmiehen vuosina 2002–2003 tekemän selvitystyön perusteella.

Näistä toimista huolimatta kaikkien asiaryhmien yhteinen keskimääräinen käsittelyaika vakuutusoikeudessa oli vuoden alkupuoliskolla edelleen yli 14 kuukautta. Käsitykseni mukaan vakuutusoikeuden nykyiset edellytykset saada käsittelyaikoja lyhyemmiksi ovat kuitenkin huomattavasti paremmat kuin sosiaaliturvan muutoksenhakulautakunta. Vakuutusoikeus on nimittäin viimeisen puolentoista vuoden kuluessa saanut lähes puolitettua vireillä olevien asioiden määrän. Kesäkuun lopussa vireillä olevien asioiden määrä oli 6.600. Tämän pitäisi nähdäkseni mahdollistaa käsittelyaikojen merkittävän lyhenemisen jo lähitulevaisuudessa. Lisäksi oikeusministeriössä on parhaillaan työryhmä pohtimassa vakuutusoikeuden menettelytapojen kehittämistä käsittelyaikojen lyhentämiseksi.

Etuuden hakijan näkökulma

Työssäni tarkastelen viranomaisten toimintaa etuuden hakijan siis yksittäisen ihmisen näkökulmasta: on kyse hänen perusoikeuksistaan ja niiden turvaamisesta. Käsitykseni mukaan käsittelyaikoja tuleekin tarkastella asian kokonaiskäsittelyaikana etuuden hakijan kannalta. Tällä hetkellä asia voi kyllä tulla käsitellyksi kussakin elimessä niiden keskimääräisten käsittelyaikojen puitteissa ilman, että laiminlyöntiä tai viivyttelyä tapahtuu ja silti lopullisen ratkaisun saaminen voi kestää hakemuksen jättämisestä vakuutusoikeuden päätökseen yli 30 kuukautta.

Tilanne on etuuden hakijan kannalta täysin kohtuuton, onhan asioissa usein kyse hänen perustoimeentulonsa (PL 19 § 2 mom.) turvaan liittyvistä asioista. Tämä on kestämätöntä. Havaintojeni mukaan asiantila ei ole johtanut riittäviin ponnisteluihin sen korjaamiseksi. Syitä saattaa etsiä mm. siitä, että asiaa arvioidaan kunkin viran-

omaisen ja kunkin hallinnonalan kannalta, ei sen ihmisen kannalta, jonka perustoimeentulon turvan toteutumisesta on kyse. Hänen kannaltaan ratkaisevaa on kokonaiskäsittelyaika.

Valitusten käsittelyn pitkittyminen aiheuttaa hakijoille ja heidän läheisilleen ylimääräistä tarpeetonta huolta ja taloudellisia vaikeuksia muutoinkin vaikeassa tilanteessa. Lisäksi he voivat joutua turvautumaan esimerkiksi toimeentulotukeen tai johonkin toissijaiseen tukimuotoon (esim. sairauseläkkeen hakija työttömyysturvaan). Valitusprosessien pitkittymisen myötä myös mahdolliset takaisinperintätilanteet yleistyvät ja monimutkaistuvat johtaen usein myös muutoksenhakuelimille tehtäviin lisävalituksiin lisäten näin niidenkin työtä.

Valitusten käsittelyn kesto saattaa johtaa muutoinkin hakijoiden kannalta kohtuuttomiin tilanteisiin. Käsiteltäväni on tällä hetkellä kaksi kantelua, joissa molemmissa muutoksenhakuelin on ollut sitä mieltä, että hakijalla onkin oikeus hakemaansa kuntoutukseen.

Toisessa tapauksessa oli kyse vaikeavammaisen kuntoutuksena järjestämästä fysioterapiasta vuodelle 2006. Kela oli katsonut maaliskuussa 2006 antamallaan päätöksellä, että oikeutta Kelan korvaamaan kuntoutukseen ei ole. Sosiaaliturvan muutoksenhakulautakunta oli kuitenkin syyskuussa 2007 arvioinut tilanteen toisin ja katsoi, että hakijalla on oikeus fysioterapiaan vuonna 2006. Käytännössä tilanne on siis se, että jos hakija oli hankkinut omalla kustannuksellaan kuntoutuksen tai saanut sen ostopalveluna kunnalta, hänellä on mahdollisuus saada korvausta Kelalta. Muussa tapauksessa myönteisestä päätöksestä ei ole hyötyä, sillä vuoden 2006 myönteistä kuntoutuspäätöstä ei voi siirtää seuraavaan vuoteen eikä se ole myöskään ratkaiseva arvioitaessa seuraavan vuoden kuntoutuksen tarvetta.

Ratkaisuista toisessa oli puolestaan kyse 10-vuotiaan lapsen oikeudesta puheterapiaan vaikeavammaisten lääkinnällisenä kuntoutuksena vuonna 2005. Vakuutusoikeus katsoi toukokuussa 2007, yli kaksi vuotta Kelan päätöksen jälkeen, että hakijalla oli tämä oikeus. Hakijan vanhemmat eivät olleet kuitenkaan hankkineet yksityistä puheterapeuttia taikka saaneet palvelua muualtakaan. Näin ollen vakuutusoikeuden myönteisellä päätöksellä ei ollut lapselle hyötyä.

Tilanteet asettavat hakijat läheisineen kohtuuttoman tilanteen eteen. Kuntoutusasioissa viivytyksetön käsittely onkin erityisen tärkeää juuri kuntoutuksen oikeaaikaisuuden varmistamisen vuoksi.

Päätösten oikeellisuus

Viivytyksettömän käsittelyn lisäksi sosiaaliturva-asioissa annettavien ratkaisujen tulee luonnollisesti olla oikeita.

Yksi tapa arvioida päätösten oikeellisuutta on tutkia sitä, kuinka suuri osa niistä tehtävistä valituksista menestyy. Käytettävissäni olevien tilastotietojen perusteella 14 prosenttia sosiaaliturvan muutoksenhakulautakuntaan tammi-kesäkuussa 2008 tehdyistä hakemuksista tai valituksesta johti muutokseen. Luku sisältää ja sitä nostavat purkuhakemukset, joista lautakunta hyväksyi yli puolet. Esimerkiksi lapsen hoitotukivalituksissa muutosprosentti oli 24 ja työkyvyttömyyseläkkeissä 20. Valitusten osalta luku saattaa sisältää asioita, joissa Kela on valituksen jo siirryttyä muutoksenhakulautakuntaan muuttanut kantaansa uuden selvityksen johdosta. Mitään tarkkoja päätelmiä päätösten oikeellisuudesta ei lukujen perusteella nähdäkseni voi tehdä.

Oikeusasiamiehelle saapuu vuosittain runsaasti kirjoituksia, joissa ollaan tyytymättömiä joko Kelan tai vakuutusoikeuden antamiin päätöksiin. Oikeusasiamies ei voi kuitenkaan puuttua viranomaisen tai tuomioistuimen harkintavaltansa puitteissa antamiin ratkaisuihin. Sosiaaliturva-asiat sisältävät hyvin paljon erityisesti lääketieteellistä syy-yhteysarviointia, jossa viranomaisen harkintavalta on suuri ja vain hyvin harvoin on todettavissa, että harkintavalta olisi ylitetty. Otan seuraavassa kuitenkin esille muutamia havaintoja, joita olen tehnyt noiden kantelukirjoitusten perusteella ja ajatuksia, joita kysymys päätösten oikeellisuudesta minussa herättää. Tätäkin asiaa tarkastelen etuuden hakijoiden näkökulmasta.

Suurin etuuden hakijoissa hämmennystä ja epäluuloa herättävä seikka on jo vuosia ollut ns. asiantuntijalääkärin ja hoitavan lääkärin näkemyserot esimerkiksi työkyvystä. Tämä asia on ollut esillä keskusteluissa toistakymmentä vuotta ja sitä on pohtinut useampikin työryhmä.

Tässä en näe mahdollisena enkä tarpeellisena sitä, että vakuutuslääkäri tutkisi potilaan henkilökohtaisesti. Sen sijaan tarpeellista on edelleen kehittää hoitavien lääkä-

reiden valmiuksia arvioida potilaidensa työ- ja toimintakykyä. Sosiaalivakuutusalan asiantuntijalääkärit ovatkin antaneet koulutusta muulle lääkärikunnalle. Kehitystä on nähdäkseni tapahtunut ja esimerkiksi työkykyarvion tekemiseen luodut lääkärinlausuntomallit ovat auttaneet lääkärikuntaa ymmärtämään paremmin toistensa näkemyksiä. Käsitykseni mukaan tätä kautta tapahtuva lääkärinlausuntojen tason parannus on oikea tie päätöksiin, jotka ovat myös etuuden hakijan helpommin hyväksyttävissä.

Päätösten oikeellisuuden ymmärtämistä auttavat asianmukaiset ja riittävät perustelut. Ne ohjaavat lisäksi hakijaa vetoamaan muutoksenhaussaan oikeisiin asioihin helpottaen näin ollen myös muutoksenhakuelinten työtä. Päätösten perustelut ovat viimeisen kymmenen vuoden aikana parantuneet nähdäkseni merkittävästi kautta koko sosiaaliturvasektorin. Tässä suhteessa kehitys on siis ollut myönteistä.

Kela käsittelee niin paljon hakemuksia, että tietyt vakiofraasit ovat nähdäkseni välttämättömiä ratkaisutoiminnan sujuvuuden vuoksi. Mutta jokaiseen ratkaisuun tulee kuitenkin sisällyttää yksilöllistä näytön arviointia ja syy-yhteyden punnintaa. Hakijalle tulee myös antaa selkeä vastaus, miltä osin hänen vaatimuksensa on hyväksytty.

Annoin hiljattain ratkaisuni asiaan, jossa kantelijan vammaistukiasiaa oli käsitelty Kelassa ja molemmissa muutoksenhakuasteissa eikä hän siitä huolimatta ollut saanut päätöksissä yksilöityä vastausta siihen, mitä hänen esittämistään erityiskustannuksista oli pidetty hyväksyttävinä arvioitaessa hänen oikeuttaan vammaistukeen ja sen luokkaa. Käsitykseni mukaan jo Kelan olisi tullut tehdä yksilöinti. Se olisi helpottanut myös muutoksenhakuelinten työtä ja mahdollisesti nopeuttanut asian käsittelyä.

Tässä yhteydessä en malta olla mainitsematta niitä ongelmia, joita vammaistuen myöntämisedellytyksiin liittyy. Kelan tutkimusosaston julkaisussa Lauri Virta: Havaintoja vammaistuen kohdentamisesta todetaan, että vammaistuki ei näytä kohdentuvan samoin pieni- ja suurituloisille hakijoille. Eräs selittävä tekijä voi olla se, että pienituloinen henkilö ei voi hankkia niitä palveluita, joiden kustannukset oikeuttaisivat hänet tukeen. Nämä ongelmat ovat tulleet myös laillisuusvalvonnassa esille.

Kansaneläkelaitoksen on ratkaisutoiminnassaan pidettävä huolta myös siitä, että eri puolilla Suomea annettavat ratkaisut ovat yhdenmukaisia. Sen on huolehdittava ohjeistuksensa täsmällisyydestä, minkä lisäksi myös työn tasaaminen eri vakuutuspii-

rien ja alueiden välillä auttaa käytäntöjen yhdenmukaistamisessa. Kelassa toimii myös aktiivinen sisäinen tarkastus eikä ainakaan kanteluasioiden perusteella minulla ole aihetta epäillä ratkaisutoiminnan epäyhtenäisyyden olevan ongelma, joka vaarantaisi hakijoiden yhdenvertaisuutta ja oikeusturvaa.

Pidän myös tärkeänä, että ratkaisulinja säilyy samana, ellei lainsäädännössä tapahdu muutoksia. Osa kuulijoista saattaa muistaakin vuosi sitten antamani ratkaisun koskien Kelan ratkaisulinjan mahdollista muuttumista vammaisetuuksissa. Kela ei ollut mielestäni pystynyt antamaan kattavaa selvitystä hylkäysosuuksien jatkuvalle nousulle kaikissa puheena olleissa kolmessa etuustyypissä. Kehotinkin ratkaisussani sitä selvittämään asiaa käytettävissään olevan selvityksen perusteella ja erittelemään hylkäysosuuksien nousua. Sanottu selvitystyö on ymmärtääkseni Kelassa vireillä.

Puolueettomuus ja riippumattomuus

Vielä muutama sana muutoksenhakulautakunnista, niiden puolueettomuudesta ja riippumattomuudesta.

Oikeusturvan takeista riippumattomuus on sosiaaliturva-asioissa noussut useimmiten esille epäilyinä muutoksenhakuelinten jäsenten mahdollisista sidonnaisuuksista esimerkiksi vakuutuslaitoksiin. Sen sijaan ensimmäisen asteen, kuten Kelan päätöksentekijöiden puolueettomuutta ei sinänsä ole juurikaan epäilty.

Totta onkin, että esimerkiksi muutoksenhakulautakunnissa toimii lääkärijäseniä, jotka työskentelevät päätoimisesti tai sivutoimisesti jossakin vakuutuslaitoksessa. Lautakunnat hoitavat asioiden käsittelyn siten, että tälle lääkärille ei ohjata hänen vakuutuslaitoksensa tai samaan ryhmittymään kuuluvan laitoksen asioita.

Olen jo vuosituhannen vaihteessa antanut ratkaisuja, joissa olen arvostellut sanottua käytäntöä. Se merkitsee nähdäkseni käytännössä sitä, että lautakuntaan saattaa tulla suuri määrä asioita, joita sen asiantuntijalääkäri on esteellinen käsittelemään. Lautakunnassa on kuitenkin rajattu määrä lääkärijäseniä, joilla on omat erikoisalansa. Oma näkemykseni on, että lautakunnan kaikkien asiantuntijalääkäreiden tulisi olla lähtökohtaisesti käytössä lautakunnan kaikissa jutuissa. Sanotut vakuutuslaitosjääviydet uhkaavat nähdäkseni käytännössä tätä tavoitetta.

Sen sijaan vakuutusoikeuden lääkärijäsenet eivät käsitykseni mukaan toimi vakuutuslaitosten palveluksessa, vaikka toisinkin on esitetty (mm. KK 440/2007 vp, OM ei suoranaisesti oikaissut asiaa vastauksessaan). Tältä osin vakuutusoikeuden toiminta on nähdäkseni kunnossa.

Itse olen kiinnittänyt huomiota sosiaali- ja terveysministeriön lainvalmisteluun osallistuvien virkamiesten jäsenyyksiin muutoksenhakulautakunnissa. Näkemykseni mukaan käytäntö ei lisää järjestelmän nauttimaa luottamusta. Asia oli viimeksi esillä viime keväänä vieraillessani ministeriön vakuutusosastolla. Vakuutusosaston puolelta korostettiin tuolloin, että virkamiehet eivät edusta lautakunnissa ministeriötä, vaan toimivat niissä sosiaaliturva-alansa asiantuntijoina. Samoin viitattiin lautakuntajäsenyyksien sivutoimisuuteen sekä siihen, että lainsäädännössä ei ole kielletty ministeriön virkamiestä toimimasta lautakunnan jäsenenä. Lautakuntien toiminnan riippumattomuuden kannalta en kuitenkaan pidä suotavana ministeriön virkamiesten jäsenyyksiä lautakunnissa. Lainsäädäntö-, tuomio- ja täytäntöönpanovallan erottaminen toisistaan on yksi hallitusmuotomme peruspilareista.

Vakuutusosaston edustajat totesivat vierailuni yhteydessä, että myös ministeriön johto on nyttemmin viestittänyt, että sen virkamiesten ei tulisi toimia jäseninä muutoksenhakulautakunnissa ja että uusia virkanimityksiä ei tultaisi tekemään. Esillä on lisäksi ollut asiantuntijajäsenten paikkojen julistaminen avoimesti haettavaksi. Mahdollisuus linjamuutokseen nimityksissä avautuu ministeriölle jo ensi vuodenvaihteessa, kun sosiaaliturvan muutoksenhakulautakunnan jäsenten toimikausi päättyy 31.12.2008. Käsitykseni mukaan myös jäsenyyspaikkojen avoin haku toisi järjestelmään tervetullutta avoimuutta.

Myös työeläke- ja tapaturma-asioiden muutoksenhakulautakuntien rahoitus on herättänyt epäilyjä niiden puolueettomuudesta. Lautakuntien rahoituksessa on siirrytty vakuutuslaitoksen suorasta rahoituksesta järjestelmään, jossa Vakuutusvalvontavirasto vahvistaa vakuutuslaitoksille oikeushallintomaksun, jolla toiminta rahoitetaan. Käsitykseni mukaan voidaan kuitenkin perustellusti kysyä, takaako oikeushallintomaksu lautakunnille riittävän taloudellisen riippumattomuuden ja itsenäisyyden.

Muutoksenhakulautakunnat käsittelevät ihmisten kannalta tärkeitä ja usein myös taloudelliselta vaikutukseltaan merkittäviä, joskus jopa koko loppuelämää koskettavia asioita. Heidän on voitava luottaa siihen, että asioiden käsittely niissä on riippumatonta ja puolueetonta. Käsitykseni mukaan tulisikin pohtia sitä, tulisiko tässä vai-

heessa muutoksenhakulautakunnista muodostaa tuomioistuimia, joissa asioita ratkaisevissa kokoonpanoissa ei olisi mukana henkilöitä, joilla olisi sidonnaisuuksia sen enempää lainvalmisteluun kuin ensimmäisen asteen laitoksiin. Tämä olisi omiaan poistamaan niitäkin ongelmia, joita useiden ministeriöiden hallinnointiin liittyy. Sanotunkaltainen muutos vaatisi luonnollisesti perusteellista selvitystyötä ja eri vaihtoehtojen punnintaa. Käsitykseni mukaan muutoksenhakulautakuntien muuttaminen selkeästi tuomioistuimiksi olisi tarpeen sosiaaliturva-asioiden yhteiskunnallisen merkityksen kohottamiseksi. Muutos korostaisi myös niiden riippumattomuutta ja lisäisi ihmisten luottamusta koko sosiaaliturvajärjestelmään heidän perusoikeuksiaan turvaavana järjestelmänä.

Parhaillaan on käynnissä laaja sosiaaliturvan kokonaisuudistus (SATA-komitea), jossa on tarkoituksena muun muassa yksinkertaistaa ja selkeyttää järjestelmää. Komitean työhön on ladattu paljon odotuksia eri suunnilta. Toivon, että se pystyy näihin odotuksiin myös vastaamaan. Selvää kuitenkin on, että sosiaaliturvan sisällöstä riippumatta se menettely, jolla tätä sosiaaliturvaa jaetaan siihen oikeutetuille, on merkityksellinen. Niiden puutteiden poistaminen, joita hyvin tiedämme tässä menettelyssä olevan osoittaa, osoittaisi, että perustuslaissa turvatut oikeudet halutaan aidosti toteuttaa.